

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich, s. r. o., Lombardiniho 22B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 66/2015 zo 14. júla 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 6/2017 z 27. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 66/2015 zo 14. júla 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 6/2017 z 27. februára 2017 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ ako obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 38 T 65/2014 z 10. februára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) a e) a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 208 ods. 2, § 38 ods. 2 a 3, § 36 písm. j), l) a n) a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu piatich rokov so súčasným uložením probačného dohľadu podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona. Krajský súd na základe odvolania okresného prokurátora rozsudkom sp. zn. 4 To 66/2015 zo 14. júla 2015 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 2 Trestného poriadku a uložil sťažovateľovi podľa § 208 ods. 2 s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) a l) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ podal prostredníctvom svojho obhajcu proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 6/2017 z 27. februára 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ namieta, že napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a porušujú jeho právo na spravodlivé trestné konanie, ako aj právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný za ten istý skutok. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti bližšie uviedol:

„Skutkový stav bol súdom prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania ustálený tak, že existovali také okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, pre ktoré bol dôvod

na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ako aj poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l), písm. n).

Odvolací súd na verejnom zasadnutí nevykonával pred vyhlásením rozsudku, resp. v odvolacom konaní dokazovanie a teda žiadnym spôsobom nebolo možné zmeniť ani skutkové závery súdu prvého stupňa - existenciu okolností prípadu a pomery páchatel'a, pre ktoré súd prvého stupňa mimoriadne znížil trest obžalovanému..., ako aj existenciu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), písm. l), písm. n).

Ak odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok, respektíve jeho časť (výrok o treste), a vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa zmenil skutkový stav ustálený súdom prvého stupňa bez toho, aby vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie, potom postupoval v rozpore s § 322 ods.1 Tr. por. a tým bolo súčasne porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie...

Ak odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa vo svojom odsudzujúcom rozsudku výslovne neuviedol také okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, na základe ktorých bolo možné mimoriadne zníženie trestu, resp. ich nedostatočne špecifikoval alebo nedostatočne odôvodnil, resp. mal za to, že súd prvého stupňa nedostatočne odlišil okolnosti prípadu a pomery páchatel'a od poľahčujúcich okolností, mal odvolací súd postupovať v zmysle § 321 ods. 1 písm. b)...

Obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine, ktoré má aj v rámci rozhodovacej praxe súdov za následok možnosť aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona - mimoriadne zníženie trestu.

... Prihliadnuc k... rozhodovacej praxi súdov, ako aj k skutkovému stavu zistenému súdom prvého stupňa, ktorý odvolací súd nedoplnil ani nezmenil, resp. žiadne doplňujúce dokazovanie nevykonával, nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav, keď uviedol, že neexistovali... také okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, pre ktoré by bolo možné postupovať podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a mimoriadne znížiť obžalovanému trest.

V tomto smere je nutné poukázať aj na okolnosť, že odvolací súd zmenil rozsah poľahčujúcich okolností na strane obžalovaného tak, že vynechal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr.zák. (páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Vynechanie tejto poľahčujúcej okolnosti odvolací súd však nijako nezdôvodnil.

... Zmena skutkového stavu o neurčenie existencie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) a odňatie osobitných okolností prípadu malo za následok postup odvolacieho súdu v neprospech sťažovateľa v rámci ukladania trestu.“

4. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie malo podľa sťažovateľa dôjsť tiež z dôvodu porušenia zásady „ne bis in idem“, keď bol „uznaný vinným v trestnom konaní, napriek skutočnosti, že za ten istý skutok bol už predtým (9. 10. 2013) uznaný vinným a potrestaný sankciou v zmysle ustanovení zákona o priestupkoch“. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že „Dňa 29. 7. 2013 o 17.30 došlo k incidentu medzi obžalovaným a jeho dcérou, [REDAKOVANÉ], keď jej mal nadávať a následne na to ju fyzicky napadnúť tým spôsobom, že ju mal udierať päťami do tváre, škrtiť ju na krku, sotiť na zem a kopáť, v dôsledku čoho [REDAKOVANÉ] utrpela konaním obžalovaného zranenia - otras mozgu, opuch a podliatiny v oblasti ľavého oka, podliatiny na krku až s opuchom v oblasti hrtana, hlasiviek, podliatinu na ľavom stehne - ktoré si vyžiadali hospitalizáciu menovanej od 29. 7. 2013 do 2. 8. 2013 a ďalšie liečenie v trvaní 7 dní.

Za ten istý skutok už bol sťažovateľ v správnom konaní pred Okresným úradom v Pezinku, odbor všeobecnej správy uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1, písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, pričom mu za toto konanie bola súčasne uložená pokuta vo výške 50,- Eur.

Pre ten istý skutok, resp. skutok zo dňa 29.7.2013 bol obžalovaný rovnako odsúdený rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 19.11.2014, č. k. 38T/65/2014, pričom v samotnej skutkovej vete sa uvádza totožný skutok...“.

Podľa sťažovateľa krajský súd mal vo svojom rozhodnutí reagovať na porušenie tejto trestnoprávnej zásady, hoci posudzoval len výrok o treste; a to aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ urobil vyhlásenie o vine.

5. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ najmä uviedol:

«Dovolací súd poukázal na Rozhodnutie NS SR uverejnené v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 12/2017, ktoré má preukazovať skutočnosť, že jedinou osobou oprávnenou na podanie dovolania je minister spravodlivosti...»

Uvedené rozhodnutie sa však týkalo inej situácie, a preto je tento záver Najvyššieho súdu SR... nesprávny. Iná situácia spočívala v tom, že v citovanom rozhodnutí NS SR (12/2017) sa jednalo o prípad, kedy o vine a treste rozhodol súd prvého stupňa. Voči tomuto rozhodnutiu odvolanie podané nebolo ani prokurátorom, ani obvineným, a po nadobudnutí právoplatnosti odsúdený podal voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa dovolanie. Odsúdený v tomto prípade podal dovolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, voči ktorému sa riadneho opravného prostriedku vzdal a voči ktorému nepodal odvolanie ani prokurátor.

... Sťažovateľ sa nikdy nevzdal práva podať opravný, resp. mimoriadny opravný prostriedok voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo nezákonné.

... Sťažovateľ... poukázal na judikatúru všeobecných súdov..., v zmysle ktorej posudzovanie okolností pre postup súdu v zmysle § 39 ods.1 Trestného poriadku, je otázkou skutkovou a preto ak odvolací súd má v tejto otázke odlišné stanovisko ako súd prvého stupňa, je odvolací súd povinný doplniť dokazovanie, čo odvolací súd nespravil... Dovolací súd sa k tejto argumentácii sťažovateľa, resp. k stabilnej judikatúre všeobecných súdov uvedeného v dovolaní vôbec nevyjadril.

... Je nesprávne tvrdenie dovolacieho súdu, že... dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu môže podať sťažovateľ len z dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. c) Tr. por. Takéto obmedzenie rozsahu dôvodov na podanie dovolania sa týka len vyhlásenia o vine resp. rozhodnutia súdu, ktorým súd prijal vyhlásenie o vine. Netýka sa rozhodnutia o uložení trestu.

... V tomto prípade podal prokurátor odvolanie čo do výšky trestu a odvolací súd na jeho základe rozhodol v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ teda mohol podať dovolanie zo všetkých dôvodov, a to aj z dôvodov, že bola porušená zásada „ne bis in idem“, ako aj z dôvodu, že odvolací súd rozhodol pri ukladaní trestu na základe zmenených skutkových okolností (iných ako boli ustálené súdom prvého stupňa), hoci odvolací súd nepostupoval podľa § 322 Tr. por.. Dovolací súd sa však nesprávne odvolal na rozhodnutie NSSR evidované v zbierke stanovísk 1/2017... a uviedol, že týmito dôvodmi sa nebude ani len zaoberať.

... aj pri ukladaní trestu musí súd prihliadnuť na okolnosť, že obžalovanému už raz bol za daný skutok (resp. jeho časť) uložený iný trest... Odvolací súd, bol súdom, ktorý ako posledný uložil svojim rozhodnutím trest, avšak pri jeho ukladaní neprihliadol

na danú zásadu a uložil dva krát trest za ten istý skutok... Dovolací súd... sa týmto odmietol čo i len zapodievať - vyslovene uviedol, že to „nebude preskúmať“. Týmto porušil práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Dovolací súd sa vo zvyšku svojho rozhodnutia zaoberal vzájomným posudzovaním dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. h) a písm. i), pričom uviedol záver, že je možné posudzovať len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. pri posudzovaní okolností k § 39 Tr. zák.

... tento záver by bol správny len vtedy, ak by celé súdne konanie bolo v súlade s procesnými postupmi, a to najmä s § 322 Tr. por...

Rovnako, tento názor nemôže byť správny ani z toho pohľadu, že bola zároveň odvolacím súdom porušená zásada „ne bis in idem“.»

6. Sťažovateľ žiadal priznať aj primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € za nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla z dôvodu, že „zmena druhu trestu z podmienenečného odňatia trestu slobody... na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov bola sťažovateľovi udelená nezákonným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave..., ako aj ku skutočnosti, že nepodmienečný trest odňatia slobody... predstavuje ten najprísnejší druh trestu, pričom Okresný súd v Pezinku mal za ním ustáleného skutkového stavu za to, že účel trestu je naplnený aj udelením nepodmienečného trestu odňatia slobody“.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé trestné konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo nebyť dvakrát stíhaný a potrestaný podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 7. 2015, sp. zn. 4To/66/2015, porušené bolo.

2) Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé trestné konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo

nebyť dvakrát stíhaní a potrestaní podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 2. 2017, č. k. 2 Tdo 6/2017, porušené bolo.

3) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 2. 2017, č. k. 2 Tdo 6/2017, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 7. 2015, sp. zn. 4To/66/2015, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4) Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.500,- EUR (slovom dvetisíc päťsto eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

5) Krajský súd v Bratislave je povinný vyplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.500,- EUR (slovom dvetisíc päťsto eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.

6) Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia vo výške 375,01 EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 4 protokolu č. 7 postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorým krajský súd na základe odvolania okresného prokurátora zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste v neprospech sťažovateľa, ako aj postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivé trestné konanie, ktoré sťažovateľ odôvodňuje porušením zásady nebyť dvakrát stíhaný a potrestaný za ten istý skutok, ako aj postupom krajského súdu, ktorý zmenil výrok o treste v neprospech sťažovateľa na základe zmeny skutkového stavu bez doplnenia dokazovania. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, že nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania, v dôsledku čoho sa najvyšší súd odmietol zaoberať jeho námietkami a argumentáciou uplatnenou v konaní a nevysporiadal sa s dôvodmi dovolania.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

13. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

16. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že súd prvého stupňa obžalovanému kládol otázku v zmysle § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por., na ktoré obžalovaný odpovedal kladne, pričom aj vyslovene vyhlásil, že porozumel poučeniu, že prijaté vyhlásenie (o vine) je neodvolateľné a nenapadnuteľné odvolaním a ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Súd prvého stupňa akceptoval návrh prokurátora

a prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a zároveň rozhodol, že vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Vzhľadom k uvedenému výrok o vine obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/, e/ , ods. 2 písm. d/ Tr. zák. nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Odvolanie okresného prokurátora bolo podané do výroku o treste, preto odvolací súd preto preskúmal len tento výrok napadnutého rozsudku.

... Odvolací súd v zhode aj so všetkými odvolacími námietkami prokurátora pripomína, že v danom prípade okresný súd objektívne nedostatočne hodnotil možnosti použitia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Tr. zák..

Súd rozhodujúci v merite veci podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. v podstate na základe svojej logickej úvahy môže uložiť trest aj pod spodnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom za posudzovaný delikt, ak považuje uloženie trestu v rámci sadzby za neprimerane prísne pre páchatel'a. Volnosť úvahy rozhodujúceho súdu vyplýva z textu zákona (ak súd má za to), pričom logika jeho stanoviska musí vychádzať z dvoch pohľadov: aké sú okolnosti prípadu a aké sú pomery páchatel'a.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V súlade so zásadou individualizácie trestu zákon teda umožňuje vo výnimočných prípadoch uložiť trest aj po dolnú hranicu trestu stanovenú v osobitnej časti. Umožňuje tak uloženie trestu aj tým páchatel'om, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a. Takýmito okolnosťami budú najmä inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatel'a pod. Mimoriadne okolnosti vo svojej podstate vyžadujú aby súd starostlivo a dôkladne zvážil ich povahu. Musí ísť o také okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch.

Pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ktoré nesúvisia s trestnou činnosťou a existujú v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť napr. skutočnosť, že sa páchatel' sám stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané, ťažká, nevyliciteľná choroba páchatel'a a pod.

Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu musí zistiť nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, ale aj odôvodniť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané.

Zo súdnej praxe je potrebné konštatovať, že nie je možné takýto postup zdôvodňovať len samotným priznaním sa k spáchaniu trestného činu, ľútosťou nad jeho spáchaním, prípadne náhradou spôsobenej škody alebo doposiaľ vedenie riadneho života. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno oprieť len o okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, a preto použitie tohto ustanovenia je skôr výnimkou a musí byť v každom prípade veľmi starostlivo odôvodnené. Pomery páchatel'a sa týkajú hodnotenia jeho osoby. Tieto však priamo nesúvisia so spáchaním trestného činu. Ide o okolnosti možné ovplyvniť úvahy o treste, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objektu trestu, a taktiež o okolnosti, pre ktorý je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citeľný. V podstate tak pôjde, napr. o rodinné a osobné pomery existujúce nie v čase spáchania trestného činu, ale v dobe rozhodovania o treste, napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav, prípadne zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, vek, atď. V každom prípade sa však vyžaduje, aby šlo o také výnimočné pomery páchatel'a, z ktorých je možné usudzovať, že trest odňatia slobody uložený v rámci trestnej sadzby by bol neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Na druhej strane za pomery páchatel'a nemožno považovať skutočnosti, že sa páchatel' k činu priznal, ľutoval ho, pomáhal ho objasniť. K týmto okolnostiam súd prihliadne pri stanovení druhu trestu a jeho výmery v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Podľa krajského súdu nie je preto v súlade so zákonom právny názor obhajoby obžalovaného, ktorý akceptoval aj okresný súd a podľa ktorého u obžalovaného, ktorý sa k činu priznal na hlavnom pojednávaní v rámci vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a ktorý inak nespĺňa podmienky na postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., môže súd mimoriadne znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. aj v prípade, ak k dohodovaciemu konaniu

nedôjde (napr. len z dôvodu na strane prokuratúry) a pritom možno považovať jeho prístup k spáchanej trestnej činnosti za praktický rovnaký ako postoj obžalovaného v konaní o dohode o vine a treste.

Z povahy veci plynie, že v tomto konkrétnom prípade obžalovaný [REDAKOVANÉ] dlhšie obdobie týral svoje blízke osoby spôsobujúc im fyzické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozilo ich fyzické alebo psychické zdravie bezdôvodne im odopieral oddych alebo spánok. Uvedený čin spáchal obžalovaný závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách, spôsobil psychické utrpenie svojim maloletým deťom, ktoré budú mať aj podľa znaleckého posudku z odboru psychológie z tohto správania otca pravdepodobne doživotnú traumu, lebo jeho agresívne správanie sa prejavilo veľmi negatívne na psychickom zdraví svojich maloletých detí. Týmto dlhší čas chýbalo bezpečné a stabilné prostredie, čo môže vyvolať aj dlhodobú nedôverčivosť voči iným osobám. Fakty, že obžalovaný pred svojimi maloletými deťmi fyzicky zaútočil na ich staršiu sestru, ktorej spôsobil aj fyzické zranenie, to, že pred vlastnými deťmi zabíjal štence a nútil ich, aby sa na mŕtvolu zvierat dívali, nemôže byť bežnou výchovnou praxou.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti podľa krajského súdu neboli u obžalovaného [REDAKOVANÉ] splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., preto odvolacie námietky prokurátora odvolací súd považoval za opodstatnené a v celom rozsahu ich akceptoval. Vzhľadom na právny záver o vine mal totiž okresný súd pri správnom postupe ukladať obžalovanému trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 208 ods. 2 Tr. zák. (základná trestná sadzba je od 7 rokov do 15 rokov), s použitím § 36 písm. j/, l/ Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval), a § 38 ods. 3 Tr. zák., v rozpätí od 7 rokov do 12 a 4 mesiace rokov, teda s prihliadnutím na skutočnosť, že existujú tu dve poľahčujúce okolnosti a žiadna priťažujúca a pritom bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák..

Na základe uvedených dôvodov odvolací krajský súd na podklade dôvodne podaného odvolania prokurátorky zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a obžalovanému [REDAKOVANÉ] podľa ustanovenia § 208 ods. 2 Tr. zák. aj za použitia poľahčujúcich okolností prípadu podľa ust. § 36 písm. j/, l/ Tr. zák., a § 38 ods. 3 Tr. zák. (prevažuje tu pomer poľahčujúcich okolností), preto po upravenej trestnej sadzbe

od 7 rokov do 12 rokov a 4 mesiace, uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov.“

18. Najvyšší súd svoj právny záver o odmietnutí dovolania sťažovateľa odôvodnil takto:

„V prvom rade je potrebné poukázať na to, že obvinený [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 5 Tr. por. vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a súd jeho vyhlásenie prijal, následne postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. l), písm. g) a písm. h) Tr. por. a poučil obvineného, že súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Proti rozsudku okresného súdu nebol podaný riadny opravný prostriedok proti výroku o vine, prokurátor podal odvolanie proti výroku o treste.

Podľa § 369 ods. 1 Tr. por. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. por. proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 372 ods. 1 Tr. por. oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátora alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Dovolanie obvineného formálne smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu druhého stupňa, ktorý na základe odvolania prokurátora zmenil výrok o treste napadnutého rozsudku v neprospech obvineného [REDAKOVANÉ], je nutné konštatovať, že obvinený ako dovolateľ v danom prípade môže podať dovolanie len proti výroku o treste.

Podľa § 257 ods. 5 Tr. por. síce možno podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. aj proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený na základe prijatého vyhlásenia obvineného o vine, toto ustanovenie ale neurčuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené tak urobiť. Pri riešení tejto otázky je preto nutné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup v konaní o dovolaní, najmä ustanovenia § 369 ods. ods. 2 písm. b) Tr. por., a § 372 ods. 1 Tr. por., z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, t. j. iba vtedy, ak proti výroku, ktorý napáda dovolaním, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným.

Na základe uvedeného najvyšší súd uzatvára, že proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Tr. por.), môže podať dovolanie len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

Pokiaľ teda dovolateľ poukazuje na dôvody, týkajúce sa výroku o vine obvineného a spočívajúce v skutkových zisteniach, na ktoré poukazoval obvinený (či už týkajúce sa skutkového stavu, ako aj uplatňovania zásady ne bis in idem), tieto dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov nepreskúmal.

Je zrejmé, že obsahom a cieľom dovolania je dosiahnutie zmiernenia trestu tak, ako bol obvinenému uložený okresným súdom. Obvinený okolnosťami, týkajúcimi sa výroku o treste argumentuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., s tým, že odvolací súd neuplatnil dôvody pre mimoriadne zníženie trestu, a teda nebolo pri ukladaní trestu použité ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010 (rozhodnutie uverejnené pod č. 5 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011), podľa ktorého sa hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu svojou povahou a významom primkýna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery uvedeným v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného

zákona a nemožno ustanovenie § 39 Trestného zákona podriaadiť pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré by zakladalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste.

Avšak ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, t. j. podľa trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 2 Tr. zák., nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Iné dôvody, ktoré by odôvodňovali uplatnenie uvedeného dovolacieho dôvodu, neboli dovolacím súdom zistené.

... Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní a ktoré dovolací súd mohol preskúmať, nenaplnil ani jeden z dovolacích dôvodov v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.. Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.“

19. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej

kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

20. V súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd predovšetkým akcentuje skutočnosť, že predmetom posúdenia krajského súdu v rámci odvolacieho konania bol len výrok o treste, ktorý bol napadnutý odvolaním okresného prokurátora. Výrok o vine sťažovateľa, ktorý bol okresným súdom prijatý na základe jeho vyhlásenia ako obžalovaného podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa, v dôsledku čoho bol krajský súd týmto výrokom viazaný a bol povinný z neho vychádzať pri rozhodovaní o treste. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na výrok o vine (ktorý je súčasťou len rozsudku okresného súdu), resp. námietky na tento výrok nadväzujúce (námietka porušenia zásady „ne bis in idem“), ktoré neboli predmetom odvolacieho konania, a preto nemohli byť ani dotknuté napadnutým rozhodnutím krajského súdu, sa prima facie javia ako zjavne neopodstatnené z dôvodu neexistencie príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa.

21. Sťažovateľ vo vzťahu k výroku o treste namietal, že krajský súd zmenil výrok o treste v jeho neprospech tým, že zmenil skutkový stav v rozsahu poľahčujúcich okolností a okolností pre mimoriadne zníženie trestu bez toho, aby vykonal (doplnil) dokazovanie, čím porušil ustanovenie § 322 ods. 1 Trestného poriadku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku z dôvodu, že uložený trest je neprimeraný, keď na základe posúdenia skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa dospel k záveru, že u sťažovateľa neboli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody

podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Keďže krajský súd, čo sa týka okolností pre mimoriadne zníženie trestu, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, nebol podľa názoru ústavného súdu dôvod na postup podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku. Na druhej strane treba dať za pravdu sťažovateľovi, že krajský súd zmenil skutkový stav v rozsahu poľahčujúcich okolností, keď oproti skutkovému stavu zistenému súdom prvého stupňa nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

22. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že skutočnosť, že krajský súd pri rozhodovaní o treste zohľadnil dve namiesto troch poľahčujúcich okolností, je bez právneho významu, pretože skutočnosť, že v prípade sťažovateľa prevažovali poľahčujúce okolnosti, bola len dôvodom na postup podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, ktorý krajský súd v prípade sťažovateľa aj aplikoval a uložil mu trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov. Preto uvedené pochybenie krajského súdu nemalo v okolnostiach prípadu sťažovateľa vplyv na spravodlivosť procesu ako celku ani na jeho výsledok, a teda nebolo v rozpore s požiadavkami čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavnému súdu sa, naopak, javí ako arbitrárny právny názor okresného súdu, ktorý objektívne nedostatočne hodnotil možnosti použitia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu a vo svojom rozsudku vôbec neodôvodnil, prečo považoval uloženie trestu sťažovateľovi v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby za neprímerane prísne.

24. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd v ňom dospel k záveru (odvolávajúc sa na rozhodnutie najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017), že proti rozsudku vyhlásenému po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku môže podať dovolanie len minister spravodlivosti na základe podnetu a obvinený môže v tomto prípade podať dovolanie len proti výroku o treste. Sťažovateľ argumentoval, že uvedené rozhodnutie riešilo inú situáciu, a preto nie je aplikovateľné na jeho prípad. Samotné označené rozhodnutie najvyššieho súdu tento záver vyvracia, keďže sa v ňom explicitne uvádza, že *„len minister spravodlivosti je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa, proti ktorým zákon pripúšťa podať tento mimoriadny opravný prostriedok (trestný rozkaz - § 368 ods. 2 písm. a/ Tr. por., rozsudok schvaľujúci dohodu o vine a treste - § 334 ods. 4 Tr. por., rozsudok po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny - § 257 ods. 5 Tr. por.“* pričom *„rozširujúci výklad ust. § 257 ods. 5 Tr. por., v prospech obvineného tak, že môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., proti rozsudku súdu prvého stupňa neprichádza do úvahy“*.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa ústavný súd pre úplnosť dodáva, že v jeho prípade výrok o vine nebol rozhodnutím krajského súdu dotknutý, keďže odvolaním prokurátora bol napadnutý len výrok o treste. Keďže súdom prijaté vyhlásenie o vine nie je napadnuteľné odvolaním, sťažovateľ sa ani nemohol právne účinným spôsobom vzdať práva na podanie odvolania. Rozsudok okresného súdu vo výroku o vine teda nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa. Dovolanie sťažovateľa z dôvodov týkajúcich sa výroku o vine formálne smerovalo proti rozhodnutiu krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý o vine sťažovateľa ani nerozhodoval.

25. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné

so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. S poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že spôsob aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich dovolacie konanie vychádzajúc z rozhodnutia najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017, ako aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010 (podľa ktorého nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod) najvyšším súdom nevykazuje znaky svojvoľnosti či arbitrárnosti. Napadnuté uznesenie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa a že vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

26. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu vrátane sťažovateľom prezentovanej argumentácie konštatuje, že ako krajský súd ako súd odvolací, tak aj najvyšší súd ako súd dovolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené.

27. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

28. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 4 protokolu č. 7 postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018